

ת"פ 23944/08/18 - מדינת ישראל נגד פורסאן מנסור

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 23944-08-18 מדינת ישראל נ' מנסור
תיק חיצוני: 183444/2018

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	פורסאן מנסור

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת "אין להשיב לאשמה".

רקע

1. ביום 12.8.18 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

2. בכתב האישום נטען כי בתאריך 24.4.18 סמוך לשעה 18:30, עקב ויכוח שפרץ בין הנאשם לבין אחד מרעאנה **(להלן: "המתלונן")** במקום עבודתם במפעל "אליאנס" בחדרה, תקף הנאשם את המתלונן שלא כדין ולא בהסכמתו באופן שדחפו תוך שחנק אותו בצווארו. בעקבות מעשיו של הנאשם התעלף המתלונן, מעד על ברזל, נפל על פניו וכתוצאה מכך סבל מסטיה של מחיצת אפו לימין, קושי בהזזת ידו הימנית, כאבי גב וצוואר וקושי בהנעת הרגליים, ונזקק לטיפול רפואי שכלל מתן אנטיביוטיקה ומנוחה.

3. בתשובתו לכתב האישום הודיע ב"כ הנאשם כי הלה כופר בעובדותיו וטוען כי בתוקף תפקידו כמנהל במקום בקש הנאשם מהמתלונן לבצע פעולה מסוימת ואז קם אליו המתלונן בכוונה לתקוף אותו והנאשם הדפו מעליו בפעולה של הגנה עצמית. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי המתלונן נפל ארצה בשל קיומו של מכשול שהוסר מהמקום מיד לאחר מכן.

4. במהלך שלושת דיוני ההוכחות שהתקיימו בפני בימים 16.1.19, 11.3.19 ו- 1.7.19 נשמעו כל ראיות התביעה ועם סיומן העלה ב"כ הנאשם טענת "אין להשיב לאשמה".

עמוד 1

הטענה ונימוקיה

5. טענתו העיקרית של ב"כ הנאשם היא כי כל עדי התביעה ספרו שהיה זה המתלונן שקילל את הנאשם ואיים עליו תחילה, וכי חלק מהם אף הוסיפו והבהירו שכל מה שהנאשם בקש לעשות היה להרחיק את המתלונן מעליו ולמנוע את תקיפתו על ידו. בהקשר זה הפנה ב"כ הנאשם אל גרסאותיהם של העדים **מוראד מרעי ונאיף מוראד**, וכן אל הסרטון בו תועד הארוע - **ת/1**.

6. אשר לגרסת המתלונן טען ב"כ הנאשם כי זה "העיד בחוסר דיוק מוחלט ובהתעלמות מובהקת מהשאלות", הגזים בתיאור הנזקים שלטענתו נגרמו לו כתוצאה מהארוע, וניכר עליו שהוא "מוכוון לחפש כסף, תביעה כספית, והוא רוצה לעשות הון מהנושא הזה".

7. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי "אם המתלונן נפל זה קרה משום שהוא יצר את הסיטואציה הזו כשהתקרב לטווח אפס ואיים על הנאשם" וכי לכל היותר היה מקום לייחס לנאשם עבירה של קטטה או תקיפה סתם, אך לא כזו שגרמה ל"חבלה חמורה".

תשובת המאשימה

8. בתגובתה לטענות דלעיל, טענה המאשימה כי בהתאם להלכה הפסוקה בשלב זה אין בית המשפט צריך להידרש להכרעות בעניין מהימנות העדים, וכל שעליו לעשות הוא לבחון את השאלה האם הונחו בפניו ראיות בסיסיות מספיקות לצורך חיוב הנאשם להשיב לאשמה, גם אם מן הראיות שהוגשו עולה כי ניתן או צריך יהיה להרשיעו בעבירה אחרת ואף קלה יותר.

9. בהתייחסותה המפורטת אל העדויות שנשמעו והראיות שהוגשו מטעמה במסגרת פרשת התביעה, הפנתה ב"כ המאשימה אל גרסאות המתלונן והעדים ובהם גם העד נאיף מוראד שהוכרז כ"עד עוין", ואל הסרטון **ת/1** שדי בו, כך לשיטתה, כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה שכן בסרטו זה נראה הנאשם בבירור כשהוא תוקף את המתלונן.

10. לטענת ב"כ הנאשם לפיה התנהגות הנאשם בארוע נושא כתב האישום התמצתה במעשים של "הגנה עצמית", השיבה ב"כ המאשימה כי מדובר בטענה שיש להעלותה ולדון בה במסגרת פרשת ההגנה וכי על מנת להוכיחה יש לעמוד בקריטריונים שנקבעו לגביה בחוק ובהלכה הפסוקה.

דין והכרעה

11. סעיף 158 לחוק סדר הדין פלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, מורה כי:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה,

יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם

ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין...".

ככלל, חובתה של המאשימה היא להניח בפני בית המשפט ראיות להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם. מקום בו לא עמדה המאשימה בחובה זו ולא הביאה ראיות אשר יש בהן על פניהן כדי לבסס הרשעה, לא תקום חובתו של נאשם להשיב לאשמה.

בבחינת ראיות המאשימה בהקשר זה, די בכך שבית המשפט ישתכנע כי קיימות ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום. בשלב זה, אין הוא נדרש להכריע בשאלת דיות הראיות וגם או במידת מהימנותן וכן אין הוא בודק האם המאשימה הוכיחה קיומן של ראיות סיוע או דבר לחיזוק, מקום בו נדרשות כאלה.

בשלב זה על בית המשפט לשקול האם - בהנחה שינתן בעדויות שנשמעו ובראיות שהוצגו מלוא האמון ומלוא המשקל הראייתי - יהא מקום להרשיע את הנאשם.

לעניין זה ר' דברי כב' השופט שמגר (כתוארו אז), בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואחרים:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב

לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת

יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום.

ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן

והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט

העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה

מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת

ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם...

לא בשלב זה על בית-המשפט לבחון את משקלן של

הראיות ואת מהימנותם של העדים שהביאו ראיות אלה.

מה שעליו לבחון הוא אם ישנה ראיה או לאו, ובמילים,

'ראיה כלשהיא' אינני מתכוון לקורטוב (allitnics) של

ראיה, אם בית המשפט סבור כי יש ראיות על נקודות

חשובות אלה או אחרות, הרי תיקרא ההגנה להשיב".

12. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים על רקע העדויות ששמעתי והראיות שהונחו בפני עד כה, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.

ואלה הם נימוקי:

א. מטעם המאשימה נשמעו עדות המתלונן, קצין הבטחון של המפעל, עדי ראיה שנכחו בארוע, אנשי מד"א שהגיעו למקום ופינו את המתלונן וחוקרי המשטרה, ובנוסף לכך הוגש הסרטון **ת/1** בו תועד הארוע נושא כתב האישום מתחילתו ועד סופו.

ב. במהלך עדותו בבית המשפט - הן בחקירה הראשית והן בחקירתו הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, אישר **המתלונן** כי הארוע החל בויכוח שהתפתח בינו לבין הנאשם וטען כי הלה תקף אותו באופן שהוביל לנפילתו ולאיבוד הכרתו. המתלונן הכחיש כי קילל את הנאשם ו/או איים עליו, אם כי אישר שהתקרב אליו.

ג. עד הראיה **מוראד מרעי** תיאר את מה שארע כך: "... היה ויכוח של שניהם, כל מיני מילים רעים להגיע למצבים של עצבים וכנס נאיף באמצע כדי להפריד ביניהם, אז הנאשם תפס אותו מכאן (מצביע על בית החזה העליון) ודחף אותו, נתקעה לו הרגל, הוא דחף אותו להרחיק אותו ממנו, דחף אותו קצת אחורה ואז נתקעה לו הרגל במעקב הצהוב שנמצא על הרצפה ואז נפלו שניהם אחד מעל השני..." (עמ' 22 לפרוטוקול).

ד. העד הנוסף **נאיף מוראד** טען בעדותו בבית המשפט כי היה זה המתלונן ש"קם בתקיפה של איום (מדגים קימה קדימה), הם היו ראש בראש יחד והתחילו צעקות, והמתלונן אמר לו תיזהר אני קובר אותך פה במקום והתחילו צעקות וזה וזה, תפסו אחד את השני ושם נתקלו, יש מעקה, זו הבעיה. אם לא היה מעקה, לא היה קורה שום דבר. הם נפלו יחד שניהם...". דא עקא, שלנוכח השוני המהותי שנמצא בין אופן התיאור הזה לדברים שנמסרו על ידו בהודעתו במשטרה **ת/6**, הוכרז עד זה כ"עד עוין". בהודעתו **ת/6** טען הלה כי בעקבות

הויכוח שפרץ בין המתלון לנאשם, הם הצמידו ראשיהם אחד לשני ואז נשך הנאשם את ידו של המתלון ועם ידו השניה תפס את צווארו ודחף אותו כך שרגלו של המתלון נתקעה בברזל והוא נפל על ראשו.

ה. בסרטון **1/ת** נראה המתלון קם ממקומו, ניגש אל הנאשם שעומד בקרבת מקום, בין השניים יש חילופי דברים שבמהלכם ניגש אחד מהנוכחים במקום ומושך את המתלון לאחור. בשלב זה נראה הנאשם כשהוא דוחף את המתלון, אוחז בצווארו

ואז נתקל המתלון בברזל המונח על הארץ ונפל.

ו. בהודעתו במשטרה - **2/ת** טען הנאשם כי המתלון בא לתקוף אותו ואז הוא הזיז אותו עם היד והלה נתקע בברזל ונפל על גבו. לשאלה האם אחז בצווארו של המתלון ודחף אותו, השיב הנאשם: **"תפסתי אותו בחולצה ודחפתי אותו ואז הוא נתקע במעקה והוא נפל על הגב"** ובהמשך טען כי למעשה הגן על עצמו שכן המתלון בקש לתקפו.

ז. במצב דברים זה ובשלב בו אינני נדרשת להכריע בשאלת דיות הראיות וגם או במידת מהימנותן, דעתי היא כי די באלה כדי להקים את חובת הנאשם להשיב לאשמה המיוחסת לו בכתב האישום. זאת ועוד, ככלל, אין מקומה של טענה ל"הגנה עצמית" להישמע ביחד עם טענת "אין להשיב לאשמה", שהרי בדרך כלל קיומה של "הגנה עצמית" אינו עולה מתוך ראיות התביעה, אלא ברוב המקרים נדרשת לשם כך שמיעת ראיות ההגנה, והעיקרית שבהן היא גרסת הנאשם עצמו.

13. סוף דבר ומפני כל הנימוקים שפורטו לעיל, הבקשה נדחית.

פרשת ההגנה תישמע ביום 4.3.20 בשעה 09:30.

על הנאשם לזמן למועד זה את עדיו, אם יש לו כאלה.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א חשוון תש"פ, 19 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.